

Иск, предявен на 8 октомври 2010 г. — Европейска комисия/Федерална република Германия**(Дело C-486/10)**

(2011/C 13/28)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: G. Wilms и C. Zadra)

Ответник: Федерална република Германия

Искания на ищеца

Ищецът иска:

- да се установи, че като допуска град Hamm да възложи директно на Lippeverband, без да проведе процедура по възлагане на европейска обществена поръчка, договорите за предоставяне на услуги от 30 юли и 16 декември 2003 г. във връзка със събирането и отвеждането на отпадните води, обслужването, експлоатацията, поддръжката и мониторинга на канализационната система на град Hamm, Федерална република Германия нарушава задълженията си по член 8 във връзка с раздели III—VI от Директива 92/50⁽¹⁾;
- да се осъди Федерална република Германия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Настоящият иск е предявен във връзка с възмездните договори за предоставяне на услуги във връзка със събирането и отвеждането на отпадните води, обслужването, експлоатацията, поддръжката и мониторинга на канализационната система на град Hamm, които градът сключва с учредено със закон обединение за управление на отпадни води — Lippeverband. Lippeverband е юридическо лице, субект на публичното право, на което са възложени със закон определени функции във връзка с управлението на водите. Около 25 % от членовете на Lippeverband са предприятия от частноправния сектор. Съгласно посочените договори от 1 януари 2004 г. Lippeverband трябва да започне да събира и отвежда отпадните води от територията на град Hamm, за което градът заплаща вознаграждение, определяно като „плащане с особен интерес“. С оглед изпълнението на възложената задача градът Hamm прехвърля на Lippeverband правото за изключителното, дълготрайно и всеобхватно ползване на градската канализационна система срещу заплащане на съответно вознаграждение като компенсация.

Въпреки че разглежданите договори за предоставяне на услуги представляват договори за обществени поръчки за услуги по смисъла на член 1, буква а) от Директива 92/50/ЕИО, тези договори са сключени директно с Lippeverband, без да се проведе формална процедура по възлагане на обществена поръчка, а и без публикуване на обявление за европейска обществена поръчка. Договорите следвало недвусмислено да се квалифицират като възмездни договори за предоставяне на услуги. Сключени били от възложител, субект на публичното право, за неопределен срок, а за предмет имали предоставянето на услуги във връзка с отвеждането на отпадъчни води по смисъла на категория 16 от приложение I А от посочената директива, като цената на договорите значително надвишавала праговете за прилагане на Директивата. Сключването на договорите следователно следвало да се предхожда от образуването на процедура по възлагане на европейска обществена поръчка. Противно на становището на федералното правителство в конкретното възлагане на посочените договори не ставало

въпрос нито за акт за устройство на държавна администрация, нито за т.нар. „вътрешно“ („in-house“) възлагане.

От една страна, било спорно дали на определено публично-частно обединение за управление на водите, като Lippeverband — при положение че около 25 % от неговите членове били от частноправния сектор — можело да се прехвърлят конкретни функции в рамките на действията по устройство на държавната администрация, като същевременно се изключвало прилагането на общностните разпоредби за обществените поръчки. Според Комисията можело да се допусне, че е налице акт за устройство на държавната администрация, спрямо който не се прилагали разпоредбите относно възлагането на обществени поръчки, единствено когато и двете заинтересовани страни били публични институции, чиято дейност обслужвала единствено публични интереси. Обстоятелството, че законът възлагал на конкретното обединение за управление на водите определени функции в областта на управлението на отпадъчните води не променяло по никакъв начин фактът, че Lippeverband не било част от вътрешното устройство на държавната администрация по смисъла на общностното право. Независимо от обстоятелството дали с акт за устройство на държавната администрация било възможно да се прехвърлят определени функции на Lippeverband обаче, в конкретния случай не било налице такова прехвърляне на функции. Обстоятелството, че градът Hamm заплащал всяка година определено вознаграждение за предоставянето на разглежданата услуга недвусмислено квалифицирало договорите като възмездни договори за предоставяне на услуга и изключвало възможността за прехвърляне на функции в рамките на публичната администрация.

От друга страна, според практиката на Съда относно изключването на прилагането на правилата за възлагане на обществените поръчки към т.нар. вътрешни „in-house“ възлагания, това изключение не би могло да се приложи, при положение че предприятието от частноправния сектор има, дори и миноритарно, участие в съответната предоставяща услугата институция. В подобна хипотеза публичноправният възложител не би могъл да упражнява същия по обем контрол върху съответното предприятие, какъвто той би упражнявал по отношение на своите собствени служби.

Поради тези съображения следвало, че е сключен възмезден договор за възлагане на обществена поръчка за услуга и не можело да се приложи никое от предвидените в правната уредба изключения. Следователно Федерална република Германия била допуснала нарушение на разпоредбите на Директива 92/50, тъй като при условията на директно договаряне градът Hamm бил възложил конкретни задачи във връзка с отвеждането на отпадните води от градската канализация.

⁽¹⁾ Директива 92/50/ЕИО на Съвета от 18 юни 1992 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за услуги (ОВ L 209, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 50).

Преюдициално запитване, отправено от Sąd Najwyższy (Република Полша) на 12 октомври 2010 г. — Наказателно производство срещу Łukasz Marcin Bonda**(Дело C-489/10)**

(2011/C 13/29)

Език на производството: полски

Запитваща юрисдикция

Sąd Najwyższy

Подсъдим в главното производство

Łukasz Marcin Bonda

Преюдициален въпрос

Каква е правната природа на санкцията по член 138 от Регламент (ЕО) № 1973/2004 на Комисията от 29 октомври 2004 година за създаване на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО) № 1782/2003 на Съвета по отношение на схемите за подпомагане, посочени в дял IV и в дял IVa от посочения регламент и по отношение на използването на земята, която е била оставена под угар за целите на производството на сурови материали (ОВ L 345, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 60, стр. 190), която санкция се състои в лишаване на земеделския производител от директни плащания за годините, следващи годината, в която той е подал декларация с невярно съдържание относно размера на площта, въз основа на която се предоставят директните плащания?

Жалба, подадена на 12 октомври 2010 г. — Европейски парламент/Съвет на Европейския съюз

(Дело С-490/10)

(2011/С 13/30)

*Език на производството: френски***Страни**

Жалбоподател: Европейски парламент (представители: М. Gómez-Leal, J. Rodrigues, L. Visaggio)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

— отмяна на Регламент (ЕС, Евратом) № 617/2010 на Съвета от 24 юни 2010 година относно съобщаването на Комисията на инвестиционни проекти за енергийна инфраструктура в Европейския съюз, както и за отмяна на Регламент (ЕО) № 736/96 ⁽¹⁾;

— да се осъди Съветът на Европейския съюз да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

С жалбата си Европейският парламент иска да се отмени Регламент (ЕС, Евратом) № 617/2010 от 24 юни 2010 година, с който Съветът въвежда обща рамка за съобщаване на Комисията на данни и информация за инвестиционни проекти за енергийна инфраструктура. Правното основание за приемане на този регламент от Съвета включва две разпоредби — член 337 ДФЕС и член 187 АЕ. Според Парламента Съветът неправилно е избрал това правно основание, тъй като мерките, предмет на Регламента, спадат към компетентността, възложена на Съюза в областта на енергетиката и специално уредена от член 194 ДФЕС. Ето защо тези мерки е трябвало да бъдат приети на основание посочения член 194, параграф 2, в съответствие с предвидената в него обикновена законодателна процедура, а не

на основание член 337 ДФЕС, който не предвижда участие на Парламента под каквато и да било форма. Освен това според Парламента не е било необходимо приемането на разглежданите мерки да се основава и на член 187 АЕ.

⁽¹⁾ ОВ L 180, стр. 7.

Преюдициално запитване, отправено от Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Linz (Австрия) на 14 октомври 2010 г. — Immobilien Linz GmbH & Co KG/Finanzamt Freistadt Rohrbach Urfahr

(Дело С-492/10)

(2011/С 13/31)

*Език на производството: немски***Запитваща юрисдикция**

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Linz

Страни в главното производство

Жалбоподател: Immobilien Linz GmbH & Co KG

Ответник: Finanzamt Freistadt Rohrbach Urfahr

Преюдициален въпрос

Поемането на загуби на дружество от единствения съдружник в него, публичноправен орган, на чийто представител компетентният орган е възложил да подпомага финансово като съдружник всяка година това дружество, за да се покрият загубите със сума, предварително определена за тази цел от дружеството в проектобюджета или в стопанския план преди началото на финансовата година, увеличава ли активите на това дружество по смисъла на член 4, параграф 2, буква б) от Директива 69/335/ЕИО ⁽¹⁾ (идентичен с член 3, буква з) от Директива 2008/7/ЕО)?

⁽¹⁾ Директива 69/335/ЕИО на Съвета от 17 юли 1969 година относно косвените данъци върху набирането на капитал (ОВ L 249, стр. 25; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 9).

Преюдициално запитване, отправено от High Court of Ireland на 15 октомври 2010 г. — М. Е. и др./Refugee Applications Commissioner, Minister for Justice, Equality and Law Reform

(Дело С-493/10)

(2011/С 13/32)

*Език на производството: английски***Запитваща юрисдикция**

High Court of Ireland